

[Jytte Andersen]

Men det er heller ikke løsningen af arbejdsløshedsproblemet, der er regeringens overordnede målsætning, ej heller at få løst væsentlige arbejdsmarkedspolitiske problemer. Når regeringen har sat problemet om flaskehalse på arbejdsmarkedet på dagsordenen, skyldes det andre forhold. Af regeringens egen redegørelse fremgår det direkte, at det overordnede mål er at fastholde indkomstpolitikken og forhindre et lønpres. Regeringen vil med alle midler sørge for at forhindre, at der opstår mangel på arbejdskraft forskellige steder i samfundet.

Det skal dog understreges, at det på intet tidspunkt af rapporten fremgår, at paradoksproblemet eksisterer, ej heller er der dokumentation for, at problemet vil opstå. Det eneste, rapporten skriver, er, at det ikke kan afvises, at problemet vil opstå.

Men regeringen opnår selvfølgelig en række andre fordele ved at sætte punktet på dagsordenen. Den får det til at fremtræde i offentligheden, som om flaskehalsproblemet er det helt afgørende og betydningsfulde arbejdsmarkedspolitiske problem, der skal løses her og nu. Derved får den også lyset væk fra det største problem, vi har, nemlig den endnu alt for store arbejdsløshed på omkring 1/4 mill. personer. Regeringen får mulighed for at køre nogle af sine mere ideologiske målsætninger om fleksibilitet, decentralisering og markedsstyring på banen, uden at disse begreber er diskuteret og undersøgt til bunds.

Regeringen mener, at der skal sættes ind over en bred front for at løse de påståede flaskehalsproblemer.

For det første ønsker regeringen en effektivisering og styrkelse af arbejdsformidlingssystemets indsats. Der skal indføres EDB-formidling i større udstrækning, så man alle steder i landet kan få oplysninger om de arbejdssøgende et bestemt sted.

Det lyder fint, det lyder glimrende. Men det får mig til at spørge ministeren, om han kan bekræfte eller afkræfte de seneste oplysninger fra arbejdsformidlingssystemet. Er det korrekt, at der ikke skal etableres EDB i 1986, og at der i forbindelse med 1987-budgettet afskediges 145 medarbejdere i arbejdsformidlingssystemet?

Når regeringen lancerer et begreb som decentralisering, kunne man forestille sig, at det skete ud fra et ønske om nærhed og de-

mokrati, men hvem er det egentlig, indflydelsen skal tages fra, og hvem er det, den skal gives til? Regeringen forestiller sig, at indflydelsen skal flyttes fra centrale organer til mere lokale brancheudvalg. Brancheudvalgene har i dag ansvaret for udviklingen af uddannelsesindhold og tilkendegiver selvfølgelig også uddannelsesbehovets omfang. Alle erkender i dag de indlysende fordele, der er ved, at vi har en ensartet uddannelse overalt i landet. Kun derved kan der sikres en høj, ensartet kvalificering af medarbejdere, og kun herved kan der være sikkerhed for, at uddannelserne repræsenterer samme værdi overalt i landet. Det siger sig selv, at dette også er den bedste garanti mod kommende flaskehalsproblemer.

Det er rigtigt, at der i dag er problemer i forbindelse med at få tilgodeset uddannelsesbehovene i forskellige erhverv, men dette problem har ikke styringsmæssige årsager. Problemet ligger alene i utilstrækkelige bevillinger i forhold til arbejdsmarkedets angivne uddannelsesbehov. I forhold til 1985 nedskæres aktiviteten på specialarbejderskolerne i 1986 med 6 pct. på grund af manglende bevillinger. I forhold til de angivne behov og de midler, der er ansøgt om efter seriøst udvalgsarbejde i skoleudvalg og brancheudvalg, som styres af arbejdsmarkedets parter lokalt og centralt, nedskæres aktiviteten i 1986 med 21 pct., og det rammer bredt over alle arbejdsmarkedsuddannelserne, over alle specialarbejderuddannelserne.

Specialarbejderskolerne mangler penge til udstyr og kurser i ny teknologi. Det er netop et af de behov, som regeringens flaskehalsrapport tilkendegiver for så vidt angår alle erhvervs- og brancheområder. Der mangler som sagt penge, der mangler bevillinger til driftsmidler, der mangler penge til ordinær anskaffelse af udstyr, der mangler penge til undervisningsudstyr i ny teknologi, der mangler penge til udviklingsarbejde, og der mangler penge til læreruddannelser. Konklusionen er således, at regeringen med sin besparelspolitik faktisk skaber flaskehalsproblemer i fremtiden.

I forbindelse med kvindernes uddannelses- og erhvervsvalg er vi i socialdemokratiet enige i, at det er væsentligt at få øget tilgangen af kvinder til væksterhvervene. Der må sættes på en opprioritering af ligestillingsarbejdet, vejledning og information, men der må også